

Na Žižkaperku

Zdeněk Svěrák, Jaroslav Uhlíř

Na Žižkaperku potkal jsem Věrku,
spolužačku z Lupáčovy ulice,
po které jsem kdysi šílel
a to tak, že velice.

Spolužák Malý měl větší svaly,
svatbu měli na žižkovské radnici,
byl jsem z toho tenkrát přešlejš,
skoro bych řek' truchlící.

Povídám: Jak se máš?
Však to znáš. Co s tím dneska naděláš?
A co muž?
No to víš. Že se někdy nestavíš?
Pěkně si tě šatí.
Šatí, ale plešatí.
To já též.
To ty též?
Tomu, holka, neujdeš.
Zavolej, číslo máš.
Pořád pěkně vypadáš.
Zavolám, číslo mám.
Život je samý klus,
už mi jede autobus.

Tu krásnou Věrku ze Žižkaperku,
spolužačku z Lupáčovy ulice
moh' jsem si vzít já,
mít lepší návnady a udice.

Spolužák Malý, co měl ty svaly,
moh' ji dneska krásně potkat místo mě
a mohli si popovídat
taky takhle soukromě.

Řek' by jí: Jak se máš?
Však to znáš. Co s tím dneska naděláš?
A co muž?
No to víš. Že se někdy nestavíš?
Pěkně si tě šatí.
Šatí, ale plešatí.
To já též.
To ty též?
Tomu, holka, neujdeš.
Zavolej, číslo máš.
Pořád pěkně vypadáš.
Zavolám, číslo mám.
Život je samý klus,
už mi jede autobus.

Jó, život je samej klus,
už nám ujel autobus.